

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: T. U.**, nar. . . , státní příslušnost Ukrajina, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců B., B., proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2015, čj. OAM-58/LE-BE02-BE03-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 03. 2015, čj. OAM-58/LE-BE02-BE03-PS-2015, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. a) a c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 28. 7. 2015.

Žalobce v rámci žaloby předně namítá, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ve spojení s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále je „správní řád“), neboť nedostatečně zjistil skutkový stav týkající se existence nebezpečí pro veřejný pořádek a tuto existenci nebezpečí pro veřejný pořádek navíc nedostatečně odůvodnil. Nesouhlasí ani se samotnými závěry žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce upozorňuje na to, že žalovaný dle citovaných ustanovení správního řádu má v odůvodnění rozhodnutí uvést též úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů, žádné takové úvahy se však v napadeném rozhodnutí neobjevují. Neobjevuje se tam ani jeden pokus žalovaného vysvětlit, co výraz nebezpečí pro veřejný pořádek znamená, ač jeho výklad je pro

aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu klíčový. Daný výraz přitom představuje neurčitý právní pojem, jehož použití není za všech okolností stejné, nelze proto předpokládat, že význam tohoto pojmu je samozřejmý. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl ani žádné konkrétní skutečnosti, kterými se při hodnocení existence veřejného pořádku řídil. Vzhledem k absolutní absenci odůvodnění existence nebezpečí pro veřejný pořádek považuje žalobce toto rozhodnutí za nepřezkoumatelné. I kdyby soud nedovodil závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, je žalobce přesvědčen, že žalovaný nezjistil ve vztahu k existenci nebezpečí pro veřejný pořádek skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť v případě žalobce nejsou z důvodu absence nebezpečí pro veřejný pořádek splněny předpoklady pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti upozornil na výklad narušení veřejného pořádku provedený judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 5 Azs 13/2013-30) s tím, že jediný prohrěšek žalobce, na který žalovaný poukazuje, spočívá v neoprávněném pobytu na území ČR. Podle žalobce neoprávněný pobyt na území, byť se jedná o situaci dlouhodobou, nepředstavuje ohrožení některého ze „základních zájmů společnosti“ ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Ne každé porušování právních předpisů je totiž zároveň narušením veřejného pořádku. Žalobce dále namítá porušení § 46a zákona o azylu samostatně a ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaný nedostatečně a nesprávně vyrovnal s požadavky na stanovení délky omezení osobní svobody. Stanovená doba zajištění žalobce v ZZC nebyla žalovaným dostatečně a správně zdůvodněna. I zde žalobce odkázal na soudní judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 24/2013-42, a rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 44 A 36/2014-37), z níž plyne, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Co se týče části výroku o délce zajištění žalobce, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný navíc nezohlednil, že žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu, proto bude mít případná žaloba žalobce proti zamítavému rozhodnutí o mezinárodní ochraně odkladný účinek, stejně jako případná kasační stížnost, přičemž je zřejmé, že obě soudní instance ve 120 denní lhůtě nerozhodnou. Po jejím marném uplynutí tak bude žalobce nutně ze ZZC propustit a účelu omezení osobní svobody žalobce tak nebude dosaženo, neboť dále bude jeho řízení o mezinárodní ochraně pokračovat na svobodě. V tomto ohledu považuje žalobce rozhodnutí správního orgánu za nesprávné a tudíž nezákonné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a ve vyjádření k žalobě předně odkázal na správní spis a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného žalobce vyjma obecných sdělení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění žalovaného vyvracely. V případě žalobce je důvodné se domnívat, že by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, a to zejména dle jeho dosavadního pobytu. Proto žalovaný dospěl k závěru, že je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody, neboť by bylo možno důvodně předpokládat jeho další pokračující nerespektování právního řádu a pokynů policie či správních orgánů. Dne 26. 3. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, které je předpokladem pro zahájení správního řízení ve věci žádosti o její udělení. Žalovaný připomněl, že žalobce přicestoval do ČR dne 14. 3. 2015 jako turista ze Španělska s padělaným polským cestovním dokladem a řidičským průkazem, které si koupil přes internet. Z Ukrajiny vycestoval v srpnu 2013 do Polska údajně na svůj cestovní doklad a půlroční schengenské vízum. Po půl roce odjel do Španělska již bez platného víza a svůj cestovní doklad tam nechal u přítele. Pro pobyt v ČR neměl a nemá jakékoliv povolení či vízum. Při policejní kontrole se žalobce prokázal polským průkazem totožnosti, který byl poměněný a řidičským průkazem který je celkovým padělkem. Žalobce uvedl, že se jmenuje U. T., nar. . . , státní příslušnost Ukrajina, tuto totožnost se ale nepodařilo potvrdit, protože žalovaný neměl k dispozici fotografii osoby,

kteřá dne 8. 8. 2013 vstoupila na území Polska, proto nemá jistotu, že tato uváděná totožnost je skutečně pravá. Žalobce je svobodný, bezdětný a na území ČR nemá žádnou adresu trvalého pobytu. Ve Španělsku žijí jeho rodiče, na Ukrajině prarodiče a jeho sourozenci. Na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky a nesdílí společnou domácnost s občanem EU. V žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že do ČR přijel jako turista s úmyslem zde pobýt asi týden, setkat se s kamarádem a opět vycestovat do Španělska. Za důvody podání žádosti uvedl obavy z nástupu do armády v případě návratu na Ukrajinu. Proč nepožádal o mezinárodní ochranu ve Španělsku, neuvedl. Žalobce tedy pobýval v ČR bez platného cestovního dokladu a víza a z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalovaný dodal, že žádost o mezinárodní ochranu je čistě účelově podaná, přičemž žalobce navíc o mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku svého zadržení policií, zahájení řízení o správním vyhoštění a svém umístění do ZZC. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný se proto také rozhodl přistoupit k zajištění žalobce na maximální dobu 120 dnů, neboť správní řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bude vyřízeno v zákonem stanovené základní lhůtě 90 dnů, podaná žaloba proti tomuto rozhodnutí má ze zákona odkladný účinek a žalobce má ze zákona právo pobývat v ČR po dobu soudního řízení o této žalobě. S ohledem na obsah žádosti žalobce o mezinárodní ochranu lze podle žalovaného předpokládat, že správní řízení včetně soudního přezkumu budou ukončena v celkové 120 denní lhůtě. Je tedy nezbytné, aby žalobci nebyl již v současné době umožněn volný pohyb po území ČR, zejména za situace, kdy nepředložil platný cestovní doklad, prokazoval se padělanými doklady, nemá v ČR žádné bydliště ani vazby a není ochoten z území ČR vycestovat. Žalovaný upozornil též na to, že žalobce nijak nezpochybňuje ani nevysvětluje své nedovolené a protiprávní chování a nad to nelze předjímat či dovozovat ani to, jak bude rozhodnuto v samostatném správním řízení o mezinárodní ochraně. Nelegální či protiprávní chování žalobce odpovídající pojmu porušování principů veřejného pořádku žalovaný dostatečně objasnil. Žalobce byl navíc v samostatném správním řízení nejprve zajištěn (samostatným rozhodnutím), a to za účelem správního vyhoštění za použití zvláštního zákona (o pobytu cizinců na území ČR). Brojit proti těmto rozhodnutím nutno ovšem samostatně. Žalovaný dodal, že nejednal ani v rozporu s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a ani s existující judikaturou správních soudů. Rovněž žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na ně kladené v § 68 správního řádu. Žalovaný poukázal též na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013 (C-534/11 *M. A.*), resp. rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 28/2013 nebo sp. zn. 44 A 31/2013, jehož závěry jsou aplikovatelné i na daný případ. Závěrem zdůraznil, že řádně aplikoval na daný případ pojem veřejného pořádku, resp. shledal takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních pojmů společnosti a odkázal na čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 204/38/ES nebo usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 4/2010.

Krajský soud v Praze na základě včasné žaloby podané oprávněnou osobou přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu, především z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké police, Oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 3. 2015, čj. KRPA-107418-30/ČJ-2015-000022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 90 dnů za účelem realizace správního vyhoštění, soud zjistil, že žalobce byl zajištěn hlídkou Policie ČR dne 17. 3. 2015 v hotelu R. na adrese V Ú., P., kdy na výzvu k prokázání totožnosti předložil neplatný průkaz totožnosti občana Polska a padělek řidičského průkazu

Polska. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. 1 T 38/2015, který téhož dne nabyl právní moci, byl žalobce za spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s tím, že výkon trestu se podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 15 měsíců. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 30. 3. 2015 žalobce jako důvod žádosti o azyl uvedl, že na Ukrajině by musel do války. Uvedl též, že falešné doklady „sehnal přes internet“. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2015, čj. OAM-58/LE-BE02-BE03-PS-2015, byla žalobci ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) a c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v ZZC „až do vycestování, maximálně však do 28. 7. 2015“. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je obdobné s vyjádřením žalovaného k podané žalobě.

Žalobce předně napadá rozhodnutí žalovaného v tom smyslu, že jeho závěry o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, jsou nepřezkoumatelné a nezákonné. K tomu Krajský soud v Praze předesílá, že napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné nepovažuje, neboť jsou z něj jasné patrné úvahy, které žalovaného vedly k závěru, že žadatel by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí nejen popsal chování žalobce od vstupu na území Polska v roce 2013, ale zejména svoji argumentaci založil výslovně na tom, že žalobce se prokazoval padělaným dokladem totožnosti a pravý cestovní doklad žalovanému dosud nepředložil. Tyto závěry ve spojení se shora označeným trestním příkazem, jež je součástí správního spisu, nevyvolávají jakoukoliv pochybnost o tom, na základě jakých podkladů a závěrů k citovanému závěru žalovaný dospěl. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani nedostatečně zjištěný skutkový stav tedy zdejší soud v tomto ohledu neshledal.

Namítal-li vedle toho žalobce též nezákonnost závěrů žalovaného o tom, že se na něj mohly vztahovat důvody pro setrvání v ZZC ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, je třeba nejprve připomenout, že podle citovaného ustanovení „[m]inisterstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“ Rozhodnutí o setrvání cizince v ZZC lze tedy podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, jehož výklad je v projednávané věci sporný, zdůvodnit tak, že je nutné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Tato možnost je ovšem omezena tím, že rozhodnutí nesmí být v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán zde proto musí posoudit důvodnost domněnky, že žadatel může znamenat nebezpečí pro bezpečnost ČR či narušovat její veřejný pořádek. Žalobci je třeba v projednávané věci přisvědčit v tom smyslu, že nelegální pobyt žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR (dokonce včetně opakovaného nevycestování z jejího území) sám o sobě nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu citovaného ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2013, čj. 5 Azs 17/2013-22). K tomu lze dodat, že „nebezpečí pro veřejný pořádek“ jako důvod pro zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany bylo do ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu doplněno až zákonem č. 103/2013 Sb., a to s účinností od 1. 5. 2013. Výkladem tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku 17. 9. 2013, čj. 5 Azs 13/2013-30, na který žalobce ostatně odkázal, kde tento soud uvedl, že „[v]ýklad pojmu „veřejný pořádek“ použitého v kontextu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu náleží

primárně judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Při výkladu a následné aplikaci tohoto ustanovení je třeba brát v úvahu jeho smysl a účel, ale i okolnosti jeho vzniku a původu, přičemž musí být též respektovány závazky vyplývající České republice z mezinárodního, jakož i unijního práva (...) Soudní dvůr již dříve vymezil obecné meze použití výhrady veřejného pořádku v právních rádech členských států za situace, kdy dochází k omezení práv vyplývajících z unijního práva. Stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“; tedy 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba 3) dotýkající se základního zájmu společnosti...“. Výkladem „narušení veřejného pořádku“, byť v kontextu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, se pak podrobně zabýval též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení čj. 3 As 4/2010-151, který dospěl k závěru, že „jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti“.

V rámci aplikace výše citovaných závěrů soudní judikatury na projednávanou věc je nutno předeslat, jak již zdejší soud ostatně výše učinil, že samotná skutečnost nelegálního pobytu žalobce na území ČR nemůže bez dalšího představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce se však mylí, pokud uvádí, že žalovaný v jeho případě posuzoval narušení veřejného pořádku toliko s odkazem na nelegálnost jeho pobytu na území ČR. Žalovaný totiž v případě žalobce předpokládá jeho další nerespektování právního řádu ČR a pokynů jednotlivých policejních i správních orgánů v té souvislosti, že se žalobce prokazoval padělaným dokladem a pravý cestovní doklad (kterým údajně disponuje) žalovanému nepředložil. K výše již učiněnému výkladu toho, jaké konkrétní jednání zakládá důvodnou domněnku, že by žadatel o udělení mezinárodní ochrany mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, je nutno dodat, že zatímco v případě správního vyhoštění vyhodnocují správní orgány konkrétní činy cizince z toho hlediska, zda k vážnému narušení veřejného pořádku již došlo, v případě ukládání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění činí na základě jeho dosavadního chování úvahu, zda narušení veřejného pořádku z jeho strany reálně hrozí. Takováto úvaha samozřejmě nesmí být svévolná a musí vyplývat přímo z chování dotyčné osoby, na rozdíl od správního vyhoštění však pro závěr správního orgánu není nutné, aby cizinec již čin nebo činy, jenž by mohly být hodnoceny jako závažné narušení veřejného pořádku, spáchal. Stačí, že takovouto hrozbu lze z jeho dosavadního chování důvodně presumovat (srov. závěry Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 19. 2. 2014, čj. 3 Azs 25/2013-39). V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud současně připomněl, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb., změna zákona o pobytu cizinců na území ČR, je účelem ustanovení § 46a zákona o azylu zabránit zneužívání žádostí o udělení mezinárodní ochrany k nelegální migraci přes území ČR či jiným nelegálním aktivitám. V důvodové zprávě se rovněž poukazuje na to, že žadatelé mnohdy ničí svoje doklady, aby nebylo možno určit jejich totožnost. Po provedení úkonů podle § 46 odst. 1 zákona o azylu v přijímacím středisku a přesunu žadatele do pobytového střediska nebo do soukromí nelze pak tyto žadatele nalézt a zdárně pokračovat v řízení směřujícím k vydání meritorního rozhodnutí. V důsledku uvedeného se pak zcela vymyká kontrole (ověření) plnění zákonné povinnosti neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu, tj. po pravomocném ukončení řízení z území ČR vycestovat. V návaznosti na výše uvedené je v projednávané věci Krajský soud v Praze toho názoru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem vyhodnotil dosavadní chování žalobce od okamžiku jeho vstupu na území ČR, resp. na území Polska v srpnu roku 2013, až ke dni jeho prohlášení o mezinárodní ochraně. Žalovaný vzal v úvahu, že žalobce na území

ČR pobýval bez jakéhokoliv právního titulu a především pak nelze přehlédnout, že žalobce se na území ČR zcela vědomě prokazoval neplatným cestovním dokladem a padělaným řidičským průkazem, v důsledku čehož byl též pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny. Podle názoru zdejšího soudu dal žalobce jasně najevo tímto svým jednáním, kdy se ještě před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany vědomě prokázal neplatným cestovním dokladem a falešným řidičským průkazem, které si za úplatu obstaral, že nehodlá respektovat právní řád ČR. Pokud se cizinec obdobným způsobem snaží zajistit pobyt na území ČR, nejedná se podle názoru zdejšího soudu o „prosté“ porušení práva, ale o skutečnou vážnou hrozbu týkající se zájmu společnosti na tom, aby cizinci zde pobývající vědomě neměnili svoji identitu ve styku s policií či správními orgány za účelem setrvání na území ČR, a to prostřednictvím padělaných či falešných dokladů (tedy povětšinou dokladů existujících v důsledku trestné činnosti dalších osob). V případě žalobce lze tuto hrozbu navíc považovat za aktuální, neboť uvedeného jednání se dopustil nedlouho před vydáním napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené proto zdejší soud uzavírá, že závěry žalovaného o tom, že je důvodné se domnívat, že žalobce by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, v projednávané věci ob stojí, a ani tuto žalobní námitku tedy soud nemohl shledat důvodnou. Nad rámec výše uvedeného lze ostatně doplnit, že prokazování se padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti představuje samostatný důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC [srov. ustanovení § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu].

Druhý okruh žalobcem vznesených námitek se týká délky uložené povinnosti setrvat v ZZC. V tomto ohledu předně nelze souhlasit se žalobcem v tom, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Důvody, proč žalovaný zvolil právě maximální dobu uložené povinnosti setrvat v ZZC, jsou v napadeném rozhodnutí vyjádřeny a vycházejí z předpokladu, že správní řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu včetně přezkumného soudního řízení budou v uvedené lhůtě ukončena. Pokud však jde o tyto samotné žalovaným uvedené důvody stanovené délky povinnosti setrvat v ZZC, s těmi se zdejší soud ztotožnit nemohl. Předně je třeba poznamenat, že pokud snad žalovaný odkazem na nebezpečí, jež podle jeho názoru ze strany žalobce hrozí veřejnému pořádku v ČR, měl na mysli, že právě toto nebezpečí a jeho trvající povaha odůvodňuje využití maximální doby uložení povinnosti setrvat v ZZC, soud tento názor nesdílí. Existence uvedeného nebezpečí je pouze důvodem pro přijetí rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu, nemá však vliv na určení samotné délky uložené omezení osobní svobody. Jinak řečeno nelze zaměňovat samotné důvody pro zajištění s důvody stanovení doby zajištění na maximální dobu. Podle soudu žalovaný při uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC po maximální dobu 120 dnů pochybil. Jak již bylo výše uvedeno, svůj závěr ohledně délky zajištění odůvodnil tím, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany potrvá s vysokou pravděpodobností 90 dnů a že případný soudní přezkum bude ukončen v uvedené celkové 120 denní lhůtě. K takovému odůvodnění je však zdejší soud ve shodě se závěry vyslovenými ve svých předchozích rozsudcích v obdobných věcech, na které lze v podrobnostech odkázat (srov. zejm. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2015, čj. 44 A 30/2015-16, případně ze dne 20. 5. 2015, čj. 44 A 35/2015-29), nucen předně s přihlédnutím k poznatkům ze své úřední činnosti konstatovat, že doba třiceti dnů, jež by zbývala z celkové doby zajištění žalobce po odečtení 90 dnů, je pro ukončení soudního přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zcela nereálná, protože v té době obvykle nemá soud k dispozici ani spisový materiál. Nelze navíc přehlédnout, že sám žalovaný považuje žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za účelovou, z čehož lze dovodit, že by o ní měl rozhodnout do 30 dnů od podání. Avšak ani tehdy by zbytková lhůta, po kterou má být žalobce zajištěn v ZZC, k ukončení soudního přezkumu, včetně řízení o kasační stížnosti nepostačovala. Jak navíc plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, čj. 2 As 115/2013-59,

nemůže správní orgán předem spekulovat, zda cizinec podá opravný prostředek, resp. žalobu. Zmiňuje-li žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce nepředložil platný cestovní doklad, je k tomu třeba uvést, že stanovená délka zajištění není odůvodněna např. zdlouhavým procesem obstarávání platného cestovního dokladu, ale právě a pouze předpokládaným skončením správního a soudního řízení. Zdejšímu soudu proto nezbývá, než v této části žalobě vyhovět a napadené rozhodnutí co do délky uložené povinnosti setrvání v ZZC označit za nezákonné. Upozorňuje přitom současně na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42, ze kterého plyne, že žalovaný musí odpovídajícím způsobem odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, a to právě (zejména) tehdy, pokud se rozhodne uložit zákonné maximum.

Z výše uvedených důvodů proto soud shledal podanou žalobu, pokud jde o druhý žalobní bod, důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci jednání nenařizoval, neboť žádný z účastníků o to nepožádal.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. května 2015

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Lébllová